

COMUNIÓ EN LA PARAULA

Benvolgudes i benvolguts, aquest diumenge s'escau dins la «Setmana de pregària per a la unitat dels cristians» i, al mateix temps, és el diumenge dedicat a la Paraula, instaurat pel papa Francesc. Les dues ocasions són motius de sobres per merèixer la nostra atenció.

Sovint s'ha mal interpretat la divisió dels cristians, pensant que, en els seus inicis hi havia una perfecta harmonia que s'hauria deteriorat amb el pas de la història. Però res més lluny de la realitat, perquè gairebé sempre hi ha hagut discrepàncies entre els cristians —fruit de la condició humana mateixa—, i mai no va existir aquella uniformitat o perfecta harmonia, tal com es desprèn rellegint la vida de les primeres comunitats cristianes, exposada en el Nou Testament. Però podem dir que allò que ha caracteritzat des de sempre la comunitat cristiana ha estat la seva comunió: els cristians s'han mantingut fidels al nucli de la fe, al credo, en comunió amb els seus pastors, comunió compatible amb una diversitat de ritus i tradicions que han persistit des dels temps antics fins avui, en alguns casos.

**LA PARAULA ENS HA D'UNIR EN LA FE,
PERÒ TAMBÉ ENS HA D'UNIT EN LA CARITAT
I EN L'ESPERANÇA**

Ara bé, aquesta comunió en la diversitat s'ha vist alterada històricament per aquells que s'han desvinculat dels seus pastors per motius doctrinals o organitzatius i han actuat al marge de la comunió amb la resta. Dit amb altres paraules, han trencat la «plena» comunió eclesial, com ho indica la Constitució sobre l'Església, *Lumen gentium*, del Concili Vaticà II (cf. LG 14-15). Això vol dir que resta una unitat, encara que no plena. Perquè «l'Església se sent unida per moltes raons amb aquells qui, pel fet de ser batejats, s'honoren amb el nom de cristians, però no professen íntegrament la fe o no conserven la unitat de comunió sota el successor de Pere» (LG 15). Aquesta és la unitat que voldríem assolir: la comunió «plena» o la unitat en la comunió. Des del Concili Vaticà II s'ha arribat a alguns acords ecumènics importants; però encara estem lluny d'aconseguir una unitat en la comunió.

El que sí que compartim tots els cristians de les diferents confessions és la «comunió en la Paraula». Som «oients» de la mateixa Paraula, per utilitzar l'expressió del teòleg Karl Rahner, i tots proclamem la mateixa Paraula de salvació. Crec oportú recordar això en aquest diumenge dedicat a la Paraula, perquè —a més— la «comunió en la Paraula» no és sols una comunió cristiana, sinó que està cridada a ser una comunió que englobi totes les dones i homes. La Paraula que proclamem els cristians ha de ser també paraula de comunió universal entre tots els homes i dones de qualsevol condició, com si fos una paràfrasi de les paraules que obren la Constitució sobre l'Església en el món, *Gaudium et spes*, del Concili Vaticà II: «Els goigs i les esperances dels homes són també els goigs i les esperances de l'Església» (cf. GS 1). La Paraula ens ha d'unir en la fe, però també ens ha d'unir en la caritat i en l'esperança. Unitat entre la gent cristiana de les diverses confessions i unitat humana, en la qual som i de la qual participem.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Enfoca el codi QR
i accedeix al vídeo
de la Carta dominical

